

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177
PODUREDNIŠTVO:
34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 10.000
Letna inozemstvo . . . » 15.000
Letna inozemstvo, USA dol. . . 18
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXI. - Štev. 47 (1580)

Gorica - četrtek, 29. novembra 1979 - Trst

Posamezna številka Lir 200

LETO OTROKA

Kaj pa slovenski otroci?

Zadnje čase je bilo oklicanih že precej »mednarodnih« let. Pred leti, še v času gospodarskega zagona, so prvič oklicali Leto turizma, čez nekaj let se je govorilo o človekovih pravicah, potem o mednarodnem letu žena, sedaj so na vrsti otroci.

Otroci, kot tudi položaj žene in matere, pa človekove pravice so gotovo svetovni problem, in še marsikaj drugega. Toda svetovni problem je tudi nafta, so tudi surovine, je tudi vojaška strategija. Vse to ima prednost pred vsem drugim. Zato niti rododomori, npr. nad Kurdi ali Kmeri ne vznemirjajo javnosti v demokratičnih državah, kot tudi ne njih politični ter javni občili. Člankarji se izživljajo v poročanju o raznih prireditvah, o tem, kaj je o otrocih izjavila mati Terezija, kaj je nekoč rekel Pavel VI., vse do mnenja ameriškega profesorja. Tako tudi slovenski tisk.

KAM GREMO?

In vendar problem otrok trka na naša lastna vrata, bodisi idejni kot tvari. Popolnoma prav je treba dati piscu članka »Kam gremo?« (Katol. glas, 27. sept. letos), ko je opozoril na histerično kampanjo za splav, razpoko in kontracepcijo v slovenskem tržaškem dnevniku. Bila je lahko v zadoščenju nekaj »naprednih« mladih, kakega kristjana »za socializem«, v bistvu pa ni bila niti napredna niti socialistična, pa tudi ne potrebna. Celu uničujoča za našo ogroženo zamejsko skupnost. Nedvomno je tudi ta kampanja po svoje prispevala k temu, da je začelo upadati število otrok v slovenskih vrtcih in šolah na Primorskem, čeprav ni to edini vzrok.

Leta 1977 je število otrok na slovenskih šolah in vrtcih na zamejskem Primorskem prvič po dolgi letih preseglo število pet tisoč in znašalo 5.094; leto zatem že 5.169 otrok, nato pa je lani padlo na 5.117 in letos je znova padlo. Podobno tudi v otroških vrtcih. V celu Nabrežini se je v slovenski otroški vrtci vpisal en sam otrok. Gotovo je, da vsled tega še ni treba takaj zagnati splošnega preplaha, češ, kaj bo z nami? Toda zaskrbljenost je vendarle na mestu.

Število rojstev najhitreje pada na tržaškem območju. Tu so pred tremi leti za beležili najnižje število rojstev v povojnih letih, saj se je celo leto v vsej pokrajini rodilo le 1.470 otrok (italijanskih in slovenskih). Na goriškem območju je stanje nekoliko boljše, še nekoliko boljše v slovenskih občinah, kar pa ne pomeni mnogo, saj se iz teh občin slovenski ljudje izseljujejo, vanje pa se naseli marsikatera italijanska družina. In italijanski priseljenci v slovenske občine ne bo zmanjkalo, tudi če je pri njih manj rojstev!

Italijanska stran, tudi tista demokratična, se seveda ne bo mogla upreti skušnjavi, da bi nas ne spodnesla, če bi ji bilo to mogoče na lahek način. Izkušnje povojnih let so dovolj zgovorne. Prišlo je do pritiska na slovenske starše, da so vpisovali otroke v italijanske šole. Na ta način so prenehale slovenske osnovne šole v Krmini, Mirniku, Ronkih, Tržiču. In k temu ni rekla ne napredna ne krščanska stran pri naših italijanskih sosedih nič.

USODNI MANJVREDNOSTNI KOMPLEKS

Danes, ko se ves svet sklicuje na človekove pravice in na zaščito otroka, je prav, da se spomnimo na prestano obdobje in dogodke, katerih posledice še vedno nosimo. In še vedno se najdejo primeri, da slovenski starši vpišejo svojega otroka v italijanski otroški vrtci in v italijanske šole. Ne več zaradi pritiska, pač pa iz manjvrednostnega kompleksa, ker se jim zdi italijanstvo bolj romantično in očarljivo.

Deloma je njihovo gledanje upravičeno. Na slovenski strani je preveč malodušja, premalo zaupanja v lastno moč. Italijanski svet s svojim bučnim življenjem, popevkarstvom, škandali, živobarvnimi revijami in drugim učinkuje na marsikatero sloven-

sko dušo eksotično, kot nekakšen svet petja in plesa ter filmskega čara.

Vse to pa je samo zunanja podoba, ki z leti zbledi, se umakne in napravi prostor treznejšemu gledanju. Po tolikih letih se zgodi, da sin ali hči vpraša mater: »Zakaj me nisi učila slovensko?« Vprašanje, na katero ni pravega odgovora in ki bo tako mater težilo, dokler bo še živela. Kajti mladino vzgajamo in pripravljamo za življenje, ne pa za romantiko in fantazijo.

Večini staršev, ki otrok niso poslali v slovenske šole in jih sploh niso učili svojega materinega jezika, je po letih žal, da so se dali zavesti fantaziji o romantičnem tujem svetu, v katerem bo njihovu otroku šlo vse gladko kot v sanjah. Življenje kmalu pokaže svoj pravi obraz. In tedaj velja: kolikor znaš, toliko veljaš!

Povojni psihološki teror na slovenske ljudi je zapustil vse do danes posledice po naših družinah: zaskrbljenost za prihodnost, nervoza, zlasti še, če imajo otroke. Kam jih usmeriti, ko odrastejo, da si bodo dobili delovno mesto, kje jih zaposliti. Ko so majhni, ni posebno vprašanje, kako jih prehraniti, pač pa skrb, kako bo, ko odrastejo. Prav tedaj pa se pokaže pomen znanja dveh jezikov.

ZAŠČITITI SE MORAMO SAMI

Tako imenovana »globalna« zaščita, o kateri se po Osimu večkrat piše, je samo nekaka vaba, ob kateri se krešejo peresa. Po štirih letih od podpisa Osima je končno jasno, da si od te pogodbe ni ničesar nadejati. Dejanska zaščita bo le tista, ki si jo bomo izborili v vsakdanjem življenju, na cesti, v uradih, v trgovinah, kjer bomo vztrajali uporabljal svoj jezik, ki ima v naših krajih domovinsko pravico in ne more biti tuj.

Pomembno je vzdušje, ki ga bomo ustvarili v javnosti. Tisto vzdušje, ki ga bo občutila in razvijala naprej tudi mladina. Mogoče tuje stranke to dobro čutijo in zato tako pritiskajo z razlastitvami, gradnjami industrijskih con prav ob meji in z naseljevanjem italijanskih ljudi v slovenske kraje (npr. v Devinščini).

Kadar se zavemo vzrokov in ozadja našega spodkopavanja, je problem že napeljen. Človek se zave, kaj mu namenja, in se postavi po robu.

—a)

Papežev odposlanec na Daljnem vzhodu

Kardinal Angelo Rossi, ki vodi Kongregacijo za evangelizacijo, je kot papežev odposlanec odpotoval na Daljni vzhod. Predsedoval bo mednarodnemu misijonskemu kongresu v Manili na Filipinih od 2. do 6. decembra. Na povratku se bo ustavil na Formozi in obiskal tamkajšnjo katoliško univerzo Fu-Jen, ki jo je pred 50 leti ustanovil papež Pij XI.

Sv. maša v Bazovici v nedeljo 18. novembra, ki so ji prisostvovali poleg domačih otrok tudi mladi Vietnamci. Ob njih na skrajni desni dušni pastir begunskega taborišča na Padričah Viktor Antolovich

SLOVENSKI RADIO IN TELEVIZIJA

Med domom in svetom

šajo slovenski ljudje radio Vatikan.

V Sloveniji je svoj čas imel veliko poslušalcev radio Trst A, posebno na Primorskem; ta postaja je še dolga povojna leta ohranila prijetno slovensko domačnost, kar se je v matični republiki pogrešalo. Mnogi pa so v Sloveniji poslušali tudi radio Celovec, ki je oddajal pogosto izredno priljubljene koroške zborovske pesmi, vse dokler jih niso spodrinile Avsenikove polke, katere je bilo do šestdesetega leta slišati v Sloveniji na vsakem koraku. Zanimanje za celovške oddaje se je zato postopoma izgubljalo.

ENOSTRANSKE IN NEUSTREZNE ODDAJE LJUBLJANSKE TV

Konec septembra letos je RTV Ljubljana objavila v posebni prilogi dnevnika »Delo« poziv javnosti, naj sodeluje s predlogi pri oblikovanju programa televizijskih in radijskih oddaj za prihodnje leto. Obenem pa je bil objavljen že sam predlog tako za tv Ljubljana in Koper, kot za radio Ljubljana, Koper, Maribor in druge krajevne postaje.

Sicer preseneča, da v programih vseh postaj poudarjajo oddaje glasbe neuvrščenih. Očividno gre za povsem politkulturno postavko. Nasproti temu bi v zamejstvu, kjer sledimo oddajam iz Slovenije, radi videli, da bi bile te bolj stvarne in da bi upoštevale vse slovenske skupine, ne glede na njihov nazor. Doležljive so snemalci, poslani iz Ljubljane, preradi posvetili pozornost samo levo usmerjenim slovenskim društvom.

Rojaki na Koroškem tudi še niso dočkali, da bi lahko tudi v Podjuni gledali slovenske oddaje. Pred kakim letom so sicer postavili pretvornik na Peci na Karavankah, manjka pa še za vzhodni del Koroške. Izgovarjanje na nasprotovanje Avstrije je seveda prazno, saj se Avstrijska tv vidi daleč v Slovenijo. Zakaj bi se potem slovenska ne smela na Koroškem?

Oddaje TV Ljubljana prav tako ne ustrezajo najbolj slovenskim ljudem v zamejstvu, ker so prebogosto v srbohrvaščini in to ob takih urah, ko jih mladina najraje gleda, pred in po večerji. Pa tudi dru-

go občinstvo. Namesto da bi si zamejski slovenski otroci ob ljubljanskih tv oddajah bogatili besedni zaklad in slovensko kulturo, so skoraj vsak dan izpostavljeni oddajam v srbohrvaščini. In tedaj seveda obrnejo sprejemnike na italijanski oz. avstrijski kanal.

Ker se tudi v zgodnjih večernih urah vlečejo po cele dneve tv nadaljevanke iger v srbohrvaščini, se človek vprašuje ali gre za tehnično ali za politično vprašanje? Slovenci so bili že pogosto izpostavljeni vsiljevanju srbohrvaščine ne le v stari Jugoslaviji pod Aleksandrovo diktaturo, ampak tudi v času režima Rankovića. V povojnih letih so se pojavili v slovenskih kinematografih filmi, podnaslovljeni le v srbohrvaščini, zaradi »tehničnih« težav. Šele odločen protest slovenske javnosti je počistil s temi poskusi. Nato so se pojavljali bančni, poštni in drugi obrazci ter potni listi v srbohrvaščini, zmeraj zaradi »tehničnih« težav, o katerih je vsakdo vedel, da so politične in da imajo s tehniko kaj malo opraviti. In sedaj teče niz teh oddaj nenehno na televiziji!

Pa ne le v zamejstvu, tudi v matični Sloveniji se gledalci zato raje usmerjajo na gledanje avstrijske ali italijanske televizije. Mar si RTV Ljubljana prizadeva prav za to, da si odtuji slovenske gledalce? In če gledamo kako zabavno oddajo iz Ljubljane, ali pa tv igrro, je navadno tako odtujena slovenskemu občinstvu, da ga kulturno prav nič ne obogati.

Spomnimo se le na ljubljanske priredbe »Decamerona«, ki je bila sicer dobra, tako da so jo oddajali še v italijanskih oddajah iz Kopra. Mar ne bi italijansko občinstvo, ki sledi koprskim tv oddajam imelo več, če bi ga seznanili s kakim delom iz slovenske književnosti? Mar ne bi to bolj prispevalo k zblizjevanju med obema narodoma in odpravi predsodkov? Tako pa se je v italijanskem gledalcu moglo še bolj utrditi mnenje, da v Ljubljani nimajo pač česa drugega pokazati, kar bi bilo vredno videti, in morajo seči po italijanskem renesančnem delu. Ljubljanski krog pa si je domisljal, da bo italijanske gledalce očaral s svojo razgledanostjo, ko jim bo predvajal »Decamerona«?

POTREBA SKUPNEGA SLOVENSKEGA VALA

Take razmere so očitno posledica prevelikega kopičenja oddaj v sami Ljubljani. Na ljubljanski tv vidimo največ dogajanja iz ljubljanskega dogajanja in bližnje Gorenjske. Malo pa s Stajerske, Dolenjskega in Primorskega, dasi se stanje postopoma izboljšuje.

Toda vsaj kar zadeva radijske postaje, bi bilo ustvariti skupen slovenski val, na katerega naj bi se vključevale oddaje posameznih slovenskih postaj iz pomembnejših področnih središč. Danes pravzaprav na Primorskem ne moremo izvedeti kaj nadrobnejšega o dogajanju na štajerskem in panonskem področju, ker nas slišnost radia Maribor ne doseže. In vendar gre za drugo največje slovensko mesto, z univerzo, gledališčem in kulturnimi ustanovami. Radio Ljubljana pa ima npr. kar tri programe. Radio Koper ima celih 13 ur italijanskih oddaj na dan, slovenskih pa polovico tega. Tudi radio Maribor oddaja le kakih šest ur na dan. Zanimivo in presenetljivo je, da so za italijanske radio oddaje iz Kopra dogradili 300-kilovatni oddajnik na Belem križu, za slovenske pa bo služil še nadalje 20-kilovatni oddajnik.

Mogoče mislijo odgovorni pri zavodu RTV v Ljubljani, da bodo prek tega oddajnika vplivali na italijanski prostor z oddajami o jugoslovanskem družbeni ureditvi, samoupravljanju itd. Naj poskusijo, če drugače ne gre. Kar pa zadeva kulturno obveščanje oz. predstavitev slovenske kulture italijanskemu občinstvu, se je bati, da bo znova potekala dekameronsko. V tem primeru so bili tudi izdatki za omenjeni ogromni oddajnik odveč. —ok

Novo suženjstvo črnih otrok

Francoski katoliški dnevnik »La Croix« je 4. novembra natisnil na prvi strani novico o suženjstvu črnih otrok. Med drugim piše: Kuba je uradno priznala, da je sprejela 601 kongoškega otroka v starosti 11 let na šolanje, ki bo trajalo ob 7 do 13 let. Ista usoda je že doletela okoli tisoč otrok iz Angole. Drugi tisoči afriških otrok so na prevzgoji v Vzhodni Nemčiji in celo

v Romuniji. Množijo se dokazi, da afriški starši niso dali prostovoljno svojih otrok. Gre torej za nove vrste suženjstva, ki hoče te otroke prevzgojiti z marksistično ideologijo. List zaključuje, da proti temu novemu suženjstvu prav gotovo ne bodo protestirale države Afriške enotnosti, čeprav se to dogaja prav v Letu otroka.

Navezava diplomatskih stikov med Anglijo in Vatikanom

Predstavnik britanskega zunanjega ministrstva je sporočil, da namerava v kratkem storiti prve korake za navezavo diplomatskih odnosov z Apostolskim sedežem. Po 400 letih bo tako Velika Britanija spet priznala papeškega zastopnika v diplomatskem zboru. V Londonu je sicer od leta 1938 apostolski delegat, vendar predstavlja papeža le pri škofih, ne pa kakor nuncij ali pronuncij. Sedaj je papežev delegat v Angliji nadškof Bruno Heim.

Tudi zadnji teden ni prinesel zboljšanja v napetem položaju, ki je nastal zaradi zasedbe severnoameriškega poslaništva v Teheranu s strani iranskih študentov. Izrečene so bile nove grožnje z obeh strani, vendar vse kaže, da se ZDA ne bodo pre naglile, saj dela čas v njihovo korist. Javno mnenje je na njih strani, verski fanatik Homeini pa je očitno v vedno večji zadregi. Medtem je glavni tajnik OZN smatral za potrebno, da v zvezi s tem sporom skliče izredno zasedanje Varnostnega sveta.

Oglej, Gradež in Slovenci

O proslavi 1400-letnice gradeške bazilike sv. Evfemije 3. novembra letos smo v našem listu že poročali. Morda pa mi primorski Slovenci premalo poznamo bogato zgodovino Ogleja in Gradeža. Krščanstvo je prišlo v te kraje že v prvem stoletju, saj je bil Oglej skupaj z Milanom najvažnejše rimsko mesto v severni Italiji. Grobovi in izkopanine o tem jasno pričajo.

Oglejski škofje in patriarhi so poskrbeli, da so naši predniki, ki so po odhodu Langobardov leta 568 prišli v te kraje, spoznali Kristusa in sprejeli krščanstvo. V štivanu so se naselili menihi benediktinci, ki so pokristjanili Slovence na Krasu in Notranjskem. Ko so oglejski patriarhi bivali v Krmini (626-728), so se z našo vero seznanili Slovenci v Brdih, po Soški dolini in na Gorickem. Od leta 728-805 so oglejski patriarhi bivali v Čedadu. Med njimi je bil sv. Pavlin II., ki je tudi pokopan v Čedadu.

Ko so Langobardi vdrli v te kraje, so Oglej zavzeli in porušili. Pred njimi je oglejski škof Elia pribežal v Gradež, ki je bil takrat že utrjeno mesto z obzidjem (castrum Gradense). V ta kraj so se zatekli prebivalci Ogleja že leta 452, ko je pridivil hunske kralj Atila, Ogleja pa ni zavzel, tako da so se begunci iz Gradeža lahko vrnili v Oglej.

Že prednik škofa Elia, škof Niceta, Grk po poreklu, je v Gradežu postavil cerkev, ki so jo odkrili leta 1946 in od katere je ohranjen spodnji mozaik ter grob juda Petra, ki je po krstu tako zgledno krščansko živel, da so ga pokopali kar v takratni cerkvi.

Toda ta cerkev se je za nove begunce izkazala premajhna, zato je škof Elia kmalu po preselitvi iz Ogleja leta 568 začel graditi sedanjo baziliko sv. Evfemije, ki jo je ob navzočnosti 20 škofov posvetil 3. novembra 579. V naši deželi je ta bazilika najstarejša, ki se je ohranila. Sedanja bazilika v Ogleju, imenovana Poponova po takratnem patriarhu, je šele iz 11. stoletja. Škof Elia je tudi postavil leta 582 Marijino svetišče na Barbani.

Bazilika sv. Evfemije, ki je umrla mučeniške smrti v Kalcedonu v Mali Aziji za časa Dioklecijanovega preganjanja, ima na mozaiku na tleh svetišča napis v grščini: »Hvaležen Bogu in sv. Evfemiji za rešitev svoje družine darujem ta mozaik.« Na sredi cerkve, veličastne stavbe s harmoničnimi stebri, ki so bili pripeljeni z Vzhoda, pa je napis: »Tempelj, ki te sprejme v vsej lopoti, skriva spodaj že od hoje izrabljeno in zastarelo cerkev. Glej, novo svetišče stoji pred tabo po zaslugi in prizadevanju blaženega škofa Elie. To je novo svetišče za pobožne vernike.«

V mozaiku so napisana imena raznih darovalcev. Mozaik ob zakristiji, kjer je verjetno škof Elia sprejemal škofo in svetne oblastnike, hrani imena treh notarjev: Petra, Dominika in Justina, ki so opisali slovesnost posvetitve. Zanimiv je mozaik, ki predstavlja ubrano gibanje valov proti oltarju.

Razne prireditve verske in kulturne vsebine so se skozi vse leto od 3. novembra 1978 vrstile v tej baziliki. Za praznik sv. Marka 25. aprila letos je bilo zanimivo predavanje, ki ga je imel prof. Sergio Tavano o gradeški Cerkvi. Med drugim je povedal, zakaj imenujemo Slovenci Jezusovo vstajenje Veliko noč. Ta izraz je rabil oglejski škof sv. Hromacij, ki pravi, da je Jezus vstal od mrtvih »nox magna (velika noč) resurrectionis«. 26. junija je v gradeški baziliki nastopil goriški slovenski pevski zbor »Lorže Bratuž«. Za praznik škofijskih zavetnikov sv. Mohorja in Fortunata je pa bila 12. julija slovesna proslava ob navzočnosti goriškega in videmskega nadškofa ter škofov iz Trsta, Kopra in Pordenona. Somaševalo je nad 60 duhovnikov; 15 jih je bilo slovenskih.

Ob srečanju 25. aprila je goriški nadškof Cocolin svojim duhovnikom priporočil, naj svojim vernikom razložijo zgodovino naše nadškofije, ki je leta 1751 izšla skupaj z videmsko iz oglejskega patriarhata, te zibelke naše vere in kulture. In ko gremo na Barbano, ne hodimo mimo Ogleja in Gradeža ne da bi se tam ustavili. Semkaj naj bi prihajali tudi naši prvoobhajanci in birmanci. Bazilika sv. Evfemije je kraj, kjer se Bog časti že 14 stoletij. Pridružimo se temu češčenju tudi mi, otroci 20. stoletja.

Anton Prinčič

Vinko Beličič: Prelistavanje poldavnine

Goriška Mohorjeva družba je za leto 1980 izdala tudi izvirno knjigo slovenskega pesnika in pisatelja Vinka Beličiča. Platnice in lepe umetniške fotografije je izdelal Edi Zerjal.

Pisatelj Vinko Beličič je dal knjigi naslov »Prelistavanje poldavnine«. Obsega namreč obdobje njegovega življenja od leta 1948 do vključno 1974. Knjigo je napisal v obliki dnevnika, toda ne gre za običajni dnevnik, temveč za kratke črtice in like oseb, s katerimi se je srečeval. Nekatere teh oseb so že v večnosti, a njihove podobe se nam prikazujejo jasno začrtane kot bi jih sami srečavali. Pisatelj med drugimi omenja Luigija Salvinija, ki je bil velik prijatelj Slovencev in slavist, nadalje omenja Metoda Turnška, Josipa Agneletta, Artura Cronio in Otona Muhra, med še živječimi pa Franceta Goršeta in Rafka Vodeba.

Pesnika in pisatelja Vinka Beličiča predstavlja univ. prof. Martin Jevnikar. Med drugim je zapisal: »Kakor v pesmih gre tudi v črticah in novelah vse skozi prizmo osebnega doživljanja in čustvovanja, rahlo in zaupno, kot bi se pogovarjal s prijateljem o svojim življenju od mladih let do sivih las, o upih in razočaranjih, o družinskih zadevah in o dogaňanju v malem in velikem svetu.«

Pisatelj je s to zadnjo svojo knjigo izpričal tudi ljubezen do kraške zemlje in človeka. Iz njenih strani namreč diha

Pisanje »Družine« jih vznemirja

Beograjski dnevnik »Politika« je 9. novembra pod naslovom »Versko prepričanje ali politizacija vere« poročal o seji komisije za agitacijo in propagando pri predsedstvu CK Zveze komunistov Slovenije v Ljubljani. Na seji so razpravljali tudi o pisanju tednika »Družina«. Cerkveni krogi naj bi se zadnje čase postavljali za zaščitnike slovenske narodnosti, kar da je posebno vidno v pisanju verske lista »Družina«. V Sloveniji, da se pojavlja težnja po oblikovanju novih oblik katoliške akcije. Predsednik marksističnega centra Slovenije Rado Jan je to »novo katoliško akcijo« označil za »neoblogardistično akcijo, proti kateri se je treba odločno bojevati«.

»Politika« še pove, da so se na seji v Ljubljani ukvarjali tudi z vprašanjem, kako delati z mladimi v Sloveniji. Bili so mnenja, da posamezni prosvetni delavci ne kažejo dovolj zanimanja za obravnavana vprašanja, in to v sredinah, »kjer skoraj polovica šolskih otrok obiskuje verouk«. Obnašajo se celo indiferentno, česar bi vsekakor ne smeli dopustiti.

Pričakovati je bilo tudi, da slovensko partijsko vodstvo ne bo mirno požrlo priloge v »Družini« od 18. novembra letos, kjer so štirje bogoslovni profesorji kritično zavrnilli učbenik dr. Vojana Rusa »Družba in socialistična morala« ter pojasnili pravo krščansko stališče o pojmovanju človeka in življenja, o morali in o vlogi

religije.

Res se je že nekaj dni po izidu omenjene priloge oglasil sam član predsedstva CK Zveze komunistov Jugoslavije Stane Dolanc. Ob odprtju novih obratov podjetja »Trimo« v Trebnjem na Dolenjskem je velik del svojega govora posvetil »napadom nekaterih klerikalnih skupin na jugoslovansko družbo«. Pri tem je navedel pisanje tednika »Družina«. Ta da je v eni zadnjih števil prekoračila smisel, zaradi katerega izhaja. Po Dolancu so se pisci štirih člankov v prilogi »Družina« s tem, da so razpravljali o sedanjem političnem sistemu in vlogi vernika v sedanji socialistični družbi, izključili iz demokratične fronte ljudi, ki gradijo socializem, ker so razpravljali o vprašanjih, ki niso cerkvena ali verska, temveč zadevajo vso skupnost.

»Nikakor in nikoli ne bomo dovolili,« je vzkliknil Dolanc, »da bi versko svobodo, ki je ni bilo nikoli toliko (!) kot je v naši družbi, zlorabljali za pritisk na vernike in njihovo samoupravno opredelitev.« Dolanc je še dejal, da verniki v jugoslovanskem samoupravnem sistemu ne potrebujejo posrednikov, ki bi ocenjevali ter presojali njihovo enakopravnost oz. nenepravilnost. Takšno posredništvo je že zelo blizu težnji, da naj bo Cerkev predstavnik in varuh nekega naroda ali stališča, da je vera bistvena značilnost kakega naroda. Zatem je Dolanc orisal, kako so dogaňanja zadnjih 500 let vedno onemogočala poskuse politično obvladati ljudi s strani vere in Cerkve na Slovenskem. Na koncu je zastavil še demagoško vprašanje, kaj morejo nuditi in izzivalni predstavniki Cerkve slovenskemu delavskemu razredu in slovenskemu narodu.

★

■ V Zambiji je prišlo v prestolnici Lusaki do hudih protibritanskih demonstracij. Na tisoče študentov se je spravilo pred poslopje britanskega poslatništva in ga obmetavalo s kamni. Povod za te demonstracije so dali zadnji rodezijski vdori na zambijsko ozemlje, pri čemer je bilo porušeni več cestnih in železniških mostov. Zambijski predsednik Kaunda je zaradi tega zahteval povračilo škode od britanske vlade, ker da je Rodezija pravno še vedno britanska kolonija. Britanska vlada pa je to zahtevo zavrnila.

Iz pisem naših misijonarjev

Misijska sestra Florijana Jericijo, ki je stopila v red misijonark »della Consolata«, je dolgo let živel v Mozambiku. Letos v januarju se je vrnila v Evropo na oddih in na zdravljenje. Ko se je okrepčana mislila znova vrniti v misijone, so jo predstojniki zadržali v Italiji. Takole piše:

Predstojnice, zaskrbljene za moje zdravje, so mi dale tri mesece, da sem se okrepila. Sedaj ko sem znova pri moči, sem želela zopet v Afriko, da stopim v prve vrste. Toda človek obrača in Bog obrne. Iz Mozambika so prišle novice, ki obetajo malo dobrega glede našega dela tam dol in glede naših stikov z domačini.

Tako sem se morala odpovedati dragi in nepozabni Afriki. S kakšno bolečino, si komaj morete predstavljati. Nekaj časa sem živela kot v sanjah in si nisem mogla predstavljati, da je vse to resnica in da se bom morala znova živeti v razmere tu v Italiji. Žrtev je bila res težka, kot jo je mogel od mene zahtevati le naš Gospod. Upam, da ne bo zaman...

Iz Zambije se je oglasil p. Radko Rudež kmalu potem, ko je z zrakoplovom dospel tja. Takole piše med drugim:

In smo zopet doma, to se pravi v Zambiji. V Lusaki je 30 stopinj Celzija vročine opoldne, zjutraj je bolj hladno. V dolini je seveda vse še hujše. Posebno je vojaško vroče. V mojem misijonu je eksplozirala mina in vrgla v zrak vojaški Land Rover. V tistem hipu je mimo vozil avto policije in vojaški kamion je vrglo na policijski avtomobil. Bili so trije mrtvi, med njimi prvi inšpektor policije v Feiri, naš velik prijatelj.

Njegova smrt je prava tragedija za družino, posebno še za ženo. Animizem pomeni namreč tudi to, da je žena kriva moževe smrti. Zato jo bodo oropali vsega. Ima pet zlatih otrok. Živel jo v pravem razkošju za tukajšnje razmere. In zdaj? Ona je iz neke zabite vasi 90 km severno od Lusake. Se bo vrnila tja? Bila je učiteljica otroškega vrta...

Na koncu pisma p. Rudež pozdravlja vse svoje prijatelje v Gorici in v Trstu.

Svečanost v spomin msgr. Ivana Trinka

Ob 25-letnici smrti buditelja beneških Slovencev msgr. Ivana Trinka sta bili v soboto 24. novembra popoldne dve svečanosti: najprej v Čedadu, takoj za njo pa v Spetru.

Najprej je bilo pred obnovljenim poslopjem kulturnega društva »Ivan Trinko« v Čedadu odkritje Trinkovega doprsnega kipa, delo goriškega mojstra Negovana Nemca. Kip je odkril Trinkov nečak Valentin. Odkritja so se med drugimi udeležili videmski nadškof Alfredo Battisti, predsednik deželnega sveta Mario Colli, deželni svetovalec dr. Drago Štoka, slovenski beneški duhovniki, zastopstvi slovenske nižje srednje šole »Ivan Trinko« iz Gorice ter osnovne šole »Ivan Trinko« iz Rimanj pri Trstu pa še razni politični in kulturni predstavniki tostran in onstran meje.

Drugi del svečanosti je potekel v prostorih srednje šole v Spetru. Začela se je s pesmijo »Bodi zdrava, domovina« v izvedbi Goriškega okteta. Po pozdravu župana iz Sovodenj, kamor spada tudi Trinkova rojstna vas Trčmun, je povzel besedo predsednik deželnega sveta Mario Colli. Trinka je označil za buditelja svojih rojakov v časih, ko je bila že sama izjava, da se nekdo čuti Slovenca, dokaz velikega poguma. Danes imamo demokratično upravo in deželni statut, žal pa se še vedno dobijo ljudje, ki se delajo gluhi in nočejo ne vedeti ne slišati za pravice in zahteve beneških Slovencev. Utemeljene ugotovitve, ki pa žal ostajajo le besede.

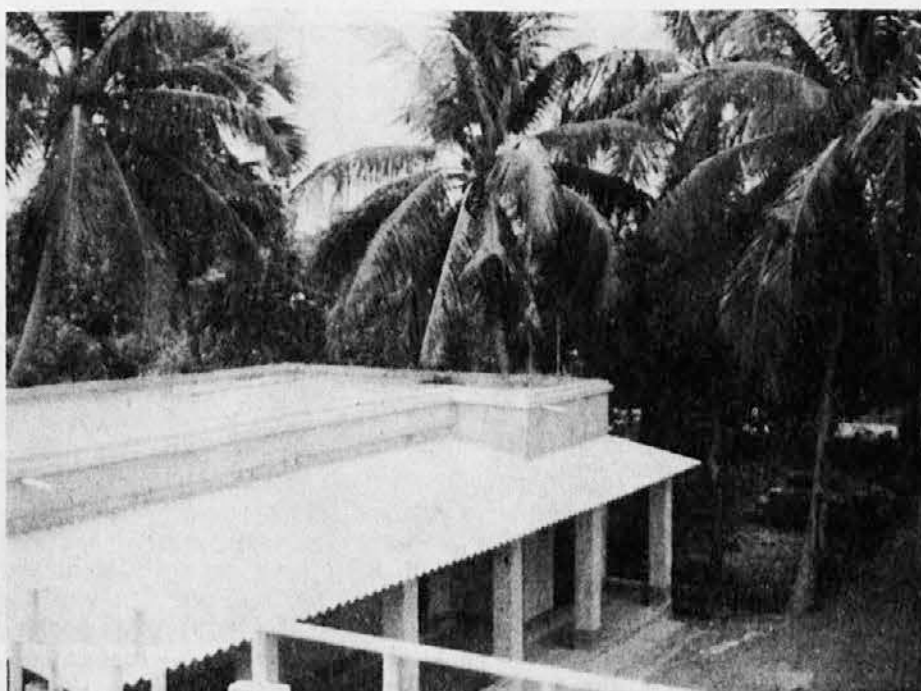
Predstavnik staršev, učitelj in učenec slovenske celodnevne šole »Ivan Trinko«

v Rimanjih didaktični ravnatelj dolinskega šolskega okrožja Stanko Skrinar je v govoru upravičeno dejal: »Vam ni dano prav to, kar je bistveno za narodno skupnost: šola v materinem jeziku. Zato naj bo naš pozdrav tudi izraz solidarnosti v zahtevi po ustanovitvi slovenskih šol v Benečiji.«

Videmski nadškof Battisti je najprej pozdravil v slovenščini, nato pa v italijanščini postavil tri trditve: krščanska vera ni prišla med beneške Slovence kot neka kolonialna sila, temveč da jih v njihovem jeziku napravi za slovenske, ne pa latinske kristjane; italijanska država dolguje temu ljudstvu pravno priznanje. Organi oblasti ne bi smeli videti v zahtevah Slovencev atentata na enotnost države; spodbujati je treba jezikovno skupnost. Kot škof hoče braniti duhovnike, ki delujejo v beneških dolinah, tudi pred očitkom, da so komunisti. Ti duhovniki so tam ne samo za širjenje evangelija, ampak tudi za razvoj in obrambo človeškega dostojanstva in kulture. Podpirati vse to je dejanje vere, omike in napredka.

Glavni govor je imel prof. Marino Qualizza, ki je orisal, kako se je Ivan Trinko vključil v italijanski politični svet na začetku 20. stoletja in o njegovem predstvištvu v videmskem pokrajinskem svetu, kjer je nastopal kot zagovornik pravic slovenske manjšine v videmski pokrajini.

Svečanost je dopolnil nastop štirih zborov: Planinke iz Ukev, Rečana iz Ljes, Goriškega okteta iz Nove Gorice in zbora Pod lipo iz Barnasa. - ej

Sredi bohotnih palm stoji misijonska hiša p. Jožeta Cukaleta v Indiji

OD TEDNA DO TEDNA

■ Papežev obisk v Turčiji je povzročil poleg odobravanja tudi val protestov. Mnogi so izrazili pomisleke o primernosti tega obiska v času, ko je zaradi spora med Iranom in ZDA ves muslimanski svet v vrenju. Nekateri turški listi pišejo, da je v preteklosti Apostolski sedež organiziral križarske vojne proti muslimanom in je tako kriv smrti milijonov ljudi. (Seveda nihče od njih noče vedeti, koliko milijonov kristjanov so v teku stoletij Arabci in Turki pobili v svojih tako imenovanih »svetih« vojnah.) Armenski nacionalisti pa z druge strani očitajo papežu, da se druži s Turki, ki so leta 1915 pomorili milijon Armencev. »Tajna vojska za osvoboditev Armenije« je iz protesta zoper papežev obisk v Turčiji uprizorila v Madridu več atentatov, ki so ranili nekaj oseb in poškodovali urade severnoameriške letalske družbe TWA.

■ Ministrski predsednik Cossiga je v ponedeljek 26. novembra v jutranjih urah skupaj z ženo obiskal Vatikan in prisostvoval papeževi maši. Ta ga je nato povabil na zajtrk, čemur je sledil še enourni razgovor. O vsebini razgovora ni bilo objavljeno nobeno poročilo.

■ Do novega zahrbtnega umora je prišlo v Genovi, kjer so levičarski teroristi hladnokrvno ubili dva karabinjerja. Po telefonu so potem javili, da je uboj izvršila »skupina Francesco Berardi«. Ta je bil svoj čas zaupnik rdečih brigad v genovski tovarni Italsider. Zaradi sodelovanja z rdečimi brigadami je bil obsojen na štiri leta zapor. V doslej nepojasnjenih okoliščinah si je v zaporu vzel življenje.

■ Ob prazniku Marije Device verne, ki je zavetnica karabinjerjev, je sv. oče Janez Pavel II. sprejel v Vatikanu 200 članov karabinjerskega zbora in jim govoril. Seveda ni mogel mimo umora dveh karabinjerjev, ki se je malo prej zgodil v Genovi: »Ta dogodek,« je dejal sv. oče, »mora združiti vse ljudi dobre volje v boju proti nasilju. Ne moremo tudi prezreti 2.100 vaših kolegov, ki so bili letos ranjeni v izvrševanju svoje službe.«

■ Kasalsko sodišče v Rimu je odločilo, naj se uvede nova preiskava o atentatu v Petovljah pred sedmimi leti, pri čemer so bili ubiti trije karabinjerji. Zaradi tega so že bili trije procesi. Zadnji proces letos poleti v Benetkah se je končal z oprostivno šestih Goričanov, ki so bili obtoženi in na prvem procesu tudi obsojeni zaradi atentata. Pa je zadnji proces pokazal, da so bile vse dosedanje preiskave pomanjkljive, če ne celo izkrivljene. Sicer bi moral biti novi proces v Trstu, ker pa so nekateri goriški in tržaški sodniki podlegli izkrivljanju dejstev, bo novi proces v Benetkah.

■ Nikjer ni kult osebnosti tako močan kot prav v komunističnih deželah. To se je znova pokazalo na 12. kongresu romunske komunistične partije. Za njenega tajnika je bil ponovno — seveda soglasno — izvoljen Nicolae Ceausescu. Kongresna resolucija je to takole utemeljila: »On je najljubši sin ljudstva, utelešenje vrednot romunskega naroda, izreden voditelj, ugleden revolucionar, resničen domoljub in obenem pravi internacionalist, izstopajoči borec v mednarodnem delavskem in komunističnem gibanju ter borec za mir in sodelovanje med narodi.«

■ V svetem muslimanskem mestu Meki je prišlo v začetku preteklega tedna do zasedbe svetišča s strani fanatičnih muslimanov, ki zahtevajo med drugim od oblasti Saudske Arabije, da zavrže pridobitve zahodne civilizacije kot so radio in televizija ter se vrne k prvotnemu duhu Mohamedovega nauka. Teroristi, zelo dobro oboroženi, so se polastili več desetih talcev ter se zabarikadirali v raznih krajih prostranskega svetišča. Z dovoljenjem ulem (mohamedanskih duhovnikov) so nato vojaške čete napadle teroriste in jih postopoma uničile. Ta napad pa je imel v muslimanskem svetu širok odmev. Šiitski voditelj Homeini v Iranu je za ta napad takoj obtožil Sev. Ameriko. Posledica te neodgovorne obdolžitve so bile demonstracije in napadi na stavbe ZDA v Turčiji, Indiji, Bangladešu in Pakistanu. V Pakistanu so manifestanti razdejali prostore severnoameriškega poslatništva, pri čemer sta bila ubita dva ameriška vojak in štirje domačini. Zaradi tega je severnoameriška vlada iz desetih muslimanskih držav odpoklicala vse državljane, ki tam niso nujno potrebni.

■ Na jesenskem zasedanju francoske škofovske konference in Lurdu so škofje velikolično razpravljali o sodobnih sredstvih obveščanja. Tudi so ponovno izjavili, da je namerni splan zlo za francosko družbo. Uničevanje živega bitja pod materinim srcem je uboj, huda napaka in tudi zlo za družbo,« so zapisali v priložnostni izjavi.

Škof Bellomi slovenskim vernikom

Pri slovenski maši v Rojanu v nedeljo 18. novembra letos je tržaški škof Lovrenc Bellomi imel pridigo, ki jo je prenašal kot običajno sv. mašo radio Trst A. Njegove misli veljajo ne samo za slovenske tržaške vernike, ampak zadevajo vse verne Slovence dobre volje. Zato jih danes objavljamo.

Srečo imam, da danes prvič govorim po radiu vsem slovenskim prebivalcem naše škofije. Izkoristim to priložnost, da vas vse objamem kot dobri oče, ki vas ljubi, na vas misli in hoče biti pri vsakem izmed vas, in kot dobri pastir, ki je prejel od Gospoda Jezusa nalogo, da vas vodi po poteh resnice in pravice, miru in pravega življenja.

Danes še posebno molim za vas vse in vam posredujem božjo besedo, ki smo jo pravkar slišali pri branju mašnih beril. Povzel jo bom v par stavkih in jo bom navezal na potrebe naše Cerkve in še posebej za otroke vaših župnij.

PRIPRAVIMO SE NA VELIKI GOSPODOV DAN

Osrednja resnica, ki pride do izraza v današnjih mašnih berilih, je ta: Pripravite se na veliki Gospodov dan, ki je blizu. Kdaj bo ta Gospodov dan? Kaj pomeni ta Gospodov dan? Evangelij nam to pojasnjuje, ko pravi: ... kadar bo Gospod zbral svoje izvoljence od štirih vetrov, od kraja zemlje do kraja neba. Kristus je ta zmagovalec, ker je — kakor beremo v pismu Hebrejcem — premagal vse človekove sovražnike.

In zato so vsi dnevi našega življenja le pričakovanje dneva, ko bodo premagani vsi Kristusovi sovražniki, ko bodo položeni — kakor pravi pismo Hebrejcem — njegovi sovražniki za podnožje njegovih nog. Kristusova Cerkve, mi njeni zvesti verniki, se moramo povezati z njim za doseg čudovite zmage: premagati vse človekove sovražnike in povezati človeštvo v eno družino bratov pod božjim očetovstvom.

NAŠA SKUPNA POT

Pred nami je sedaj pot, po kateri moramo hoditi: ustvariti tako celoto, da bo mo vsi skupaj trdno povezani v velikem boju, da odstranimo vse, kar je proti človeku. To dosežemo predvsem na tri načine:

Vsi se moramo osebno zavzeti za življenje in delo v Cerkvi. Bratje in sestre: Cerkve ste vi! Vsak kristjan, vsak zaveden in resen kristjan, ker je pač krščen, je odgovoren za vero, za božje kraljestvo, za človekovo odrešenje. Nihče naj se tem odgovornosti ne umika. Postal bi izdajalec. Šel bi sam svoji nesreči naproti: nezadovoljen na tem svetu in v nevarnosti, da zapravi večno srečo.

Združiti se moramo z brati v veri: bratska edinstvo vseh ljudi ima svoj izvor v edinstvu kristjanov. To edinstvo ustvarjamo z ljudmi, ki jih srečujemo vsak dan, z našimi bližnjimi, s prebivalci istega področja, s člani iste župnije. Obiskujte svoje cerkve, bodite povezani z župnijsko skupnostjo, prevzemite kakšno delovno mesto v svoji skupnosti, točno določeno službo, stalno obveznost v svoji župniji.

V škofiji pripravljamo ustanovitev pastoralnih svetov: škofijskega in tudi župnijskih. Predstavite se, stavite se na razpolago, bodite odločni, velikodušni in vztrajni.

Toda poleg sveta so potrebne tudi stalne skupine, pripravljene in zavzete za širjenje evangelija. Dela je za vse dovolj. Ne manjka dela, manjkajo osebe.

Potrebe pa so brezmejne: kateheza, liturgija, molitev, dobrodelnost, različna po-

moč, misijoni, semenišče, tisk, strokovni apostolat.

Osebo pričevanje in vernost ne zadostuje več. Treba je skupno delati. Potrebe so številne: krščanska vzgoja mladine, duhovniški in redovniški poklici, družina, ostareli, bolniki, reveži. Od povsod prosijo, povsod nestrpnost čakajo. Čuteči in velikodušni ljudje ne morejo ostati gluhi in ob strani.

Sodelovati je treba z vsemi ljudmi dobre volje in v korist vseh ljudi. Tudi tukaj je še veliko mest in prostorov, in predvsem velika nujnost. Kjerkoli se dela za boljše človeško življenje, za bolj svobodno in mirno sožitje, tam so kristjani poklicani k delu in ne morejo ostati gluhi za klic in se umikati.

Tak primer je mednarodno Leto otroka. Vem, da bodo slovenski otroci v kratkem pripravili javno prireditev, s katero bodo s svojimi čistimi in preprostimi očmi povedali odraslim, kako oni gledajo na svet in življenje.

To so poti, po katerih je treba hoditi: oznanjati na vse načine čistost življenja, poštenost v življenju, dobroto, veselje, pravičnost, svobodo in mir.

BODIMO VELIKODUŠNI

Današnji svet čaka na velikodušna srca, ki se stavijo v službo ljubezni do bližnjega in skupnosti. Slovenski bratje in sestre: ali vas bo treba za vse to prositi? Boste egoisti, lenobni in brezbrilni? Ne! Poznam vas že sedaj kar dobro, da vam lahko zaupam. In zato vas v Kristusovem imenu prosim: zdražite se, vstanite, zbudite v sebi živo vero svojih očetov, ostanite zvesti svojim krščanskim izročilom.

Gospod Jezus je tisti, ki vas potrebuje, vsakega izmed vas in vse skupaj. Gospodov dan je blizu. To je dan, ko se morajo Gospodovi otroci izkazati in živeti kot bratje in sestre ter pospeševati bratsko in pravično življenje. Pripravite se in bodite zares Kristusova Cerkve, znamenje in pot odrešenja za vse človeštvo.

V nedeljo 2. decembra ob 17. uri bo v Marijinem domu pri Sv. Ivanu v Trstu

PRIPREDITEV

na kateri bo nastopila pod vodstvom prof. Dine Pahor-Slama mladina od Sv. Jakoba s prizorom iz misijonskega življenja.

Slikarski »ex tempore« v Bazovici, ki se ga je v okviru praznovanja Leta otroka udeležilo v nedeljo 18. novembra 84 otrok

tržaške novice

Jasna izjava svetovalske kupine SSK v občini Devin - Nabrežina

Glede na potek in izid seje devinsko-nabrežinskega občinskega sveta dne 21. novembra in zlasti glede na poročilo občinskega odbora z dne 23. novembra smatra svetovalska kupina SSK za potrebno pojasniti in pribiti naslednje:

1. Splošno znano in nesporno dejstvo je, da od zadnjih občinskih volitev leta 1975 do danes sedanjí manjšinski občinski odbor, ki ga sestavljajo pripadniki PCI in PSI, lahko redno deluje le zaradi zadržanja SSK, ki je v vseh teh letih s svojim glasovanjem omogočila odobritev občinskih proračunov. SSK je tako ravnala, upoštevajoč kočljive razmere v občini, zlasti kar zadeva narodnostno sestavo prebivalstva, čeprav bi v rednih razmerah spričo samovoljnega in večkrat celo nedemokratskega ravnanja občinskega odbora morala korenito spremeniti svoje stališče do uprave.

2. SSK je že z resolucijo, ki jo je bila vložila 26. maja 1978 in ki je bila čez nekaj mesecev tudi sprejeta v občinskem svetu, zahtevala spremembo občinskega regulacijskega načrta z znižanjem naseljenosti zmožljivosti in z rešitvijo perečega vprašanja naravnega razvoja gornjega predela občine. S tem je SSK jasno povedala, kakšno je njeno stališče do nadaljnjega urbanističnega razvoja v občini.

3. SSK je zahtevala prisotnost tudi slovenskega izvedenca med urbanisti, ki bi morali sestaviti predlog o spremembi občinskega regulacijskega načrta. Ta zahteva pa žal ni bila sprejeta, saj je slovenski izvedenec pri glasovanju v občinskem svetu prejel le glasove SSK. Sklepa o imenovanju dveh italijanskih izvedencev (iz vrst PCI in PSI) ni pokrajinski nadzorni odbor, ki mu predseduje socialist Del Tutto, odobrila, za kar SSK prav gotovo ni in ne more biti odgovorna.

4. Občinski odbor je smatral za potrebno, da zgornji sklep tehnično izpopolni in ga odobri po nujnostnem postopku v imenu občinskega sveta, čeprav bi bilo naravno, zlasti zaradi manjšinskega značaja sa-

mega odbora, da bi o celotni zadevi ponovno razpravljali občinski svet, ki je edini za to pristojen. Pri izoblikovanju novega sklepa SSK ni sodelovala, ker je nihče ni vprašal niti za mnenje. Zadržanje svetovalske skupine SSK na seji občinskega sveta 21. novembra je bilo zato znak protesta proti takšnemu postopku in je bilo zlasti v skladu z načelno zahtevo po prisotnosti slovenskega izvedenca.

5. V zvezi s predlogom občinskega odbora, naj občina odstopi »Zadruge 2000« novih 3.000 kv. metrov zemljišča, SSK opozarja, da je po sklepu z dne 29. decembra 1978 v neposredni bližini tega zemljišča že na razpolago kar 14.000 kv. metrov zemljišča, ki se lahko izkoristi izključno za ljudske in ekonomske zgradnje, saj je občinski svet tudi in zlasti na pobudo »Zadruge 2000« določil to zemljišče v take namene. Na zadnji seji občinskega sveta ni občinski odbor, kljub točenemu vprašanju, znal ali hotel pojasniti, zakaj je dopustil postopek, ki ga je bil začel, za dejansko prisvojitve tega zemljišča. To je bil osnovni razlog, zaradi katerega SSK ni podprla odborovega predloga.

6. SSK zato odločno odklanja kakršno koli natolcevanje in poudarja, da bo njeno ravnanje tudi v prihodnosti dosledno v skladu s splošnimi koristmi domačega prebivalstva.

Uspešno je diplomirala

Na tržaški leposlovní fakulteti je z najvišjo oceno in pohvalo diplomirala Nadja Magajna. Cestitajo ji prijatelji in znanci.

Pobuda Slovenskega dobrodelnega društva

Ob letošnjem miklavževanju in božičnih praznikih bo Slovensko dobrodelno društvo, podobno kot lani, zopet poskrbelo za učence slovenskih osnovnih šol na Tržaškem. V ta namen se je obrnilo na pristojna didaktična ravnanja na prošnjo, da mu sporočijo imena učencev, ki so najbolj potrebni podpore, kot tudi, kaj posamezniki najbolj potrebujejo: šolske potrebščine, oblačila ali obutev.

Slovensko dobrodelno društvo bo v nekaj razpoložljivih sredstev skušalo čim bolj ugoditi izraženim željam, prepričano, da bodo zbrani prispevki, za katere se dobrotnikom zahvaljuje, tako res porazdeljeni na najbolj koristen način.

»Slovenski dan« v Montrealu

Letos julija so v Montrealu v Kanadi znova priredili »Slovenski dan«. V tem kanadskem mestu je sicer manj slovenskih naseljenecv kot v Torontu, so pa izredno delavni in imajo tudi tukaj svojo slovensko župnijo sv. Vladimirja. Na prireditvi so sodelovali tudi slovenske skupine iz drugih območij Kanade, tako pevski zbor »Večerni zvon« iz Toronta, iz Ottawe je tudi prišla večja skupina. Govornik A. Štibernik je v svojem govoru opisal lepote slovenske zemlje in poudaril, da smo vsi Slovenci eno, četudi nam je tekla zibelka po različnih slovenskih deželah.

tu nekdanji vojni ujetniki, ki so jih bili Japonci pripeljali iz drugih dežel, npr. iz Koreje. Spet drugi spadajo k družinam, katerih član je bil zbolel za gobavostjo in ki so bile nekoč obsojene na izobčenje, če se ni še zdravemu članu posrečilo zbežati in začeti novo življenje pod novim imenom.

Spet nekateri so potomci tistih družin, katerih član se je smrtno pregrešil proti japonskemu pravu. Nekateri so tukaj, ker so se poročili z najožjimi sorodniki, ki jih japonsko pravo označuje kot »neporočljive«. Spet drugi so se zatekli v te naselbine, ker so bili v normalni družbi na ta ali oni način propadli, npr. s pijančevanjem ali hazardnim igranjem.

POSLOPJA

Prvo poslopje in prvo drobno zemljišče sta bila dar, zdaj pa šteje postojanka še dve veliki poslopji in dve manjši z vrtem in majhnim otroškim igriščem: kupljeno in zgrajeno z nabranimi darovi. Prvotno poslopje je še zmeraj dnevni dispanzer za najbolj revne in zapostavljene ljudi; drugo poslopje se uporablja za bivališče petih

MLADINSKI DOM IZ BOLJUNCA

prireja v nedeljo 2. decembra ob 17. uri v občinskem gledališču »France Prešeren« v BOLJUNCU

KONCERT ANSAMBLA TAIMS

Kot izredni gostje bodo nastopili: pevski kvintet »Gorenjci« iz Nakla pri Kranju ter Marjan Kravos in Marko Kandut iz Trsta, ki bosta poskrbela za dobro voljo. Toplo vabljeni!

Montreal je največje mesto Kanade, da si ga Toronto naglo dohiteva. Je francosko govoreče mesto, pravzaprav po vrsti drugo za Parizom in središče francoske pokrajine Quebec, ki je prav tako francosko govoreča in se čuti zapostavljena med drugimi angleško govorečimi kanadskimi pokrajinami. Pred kakim letom je na pokrajinskih volitvah zmaga francosko nacionalna stranka Patrie Quebecois, ki ji stoji na čelu prvak Levesques. Ta je bil napovedal glasovanje o odcepitvi Quebeca od Kanade. Vendar se zdi, da ta ločitev ne bo uspela.

Novembrska „Mladika“

Na zunanji strani je slika pomembnega srečanja slavistov v Reziji, ki je bilo v spomin na pomembnega ruskega jezikoslovca poljskega rodu Boudouina de Courtenaya ob 50-letnici njegove smrti. Uvodno razmišljanje, ob simbolu ciprese, je napisal Saša Martelanc. Razmišljanje prevevajo pravzaprav lirčna doživetja. Lirčnost je v vseh številkah tega mesečnika močno prisotna. Odraža jo npr. v tej številki tudi kratka novela Tanje Rebula pod naslovom »Tik pred svitom«; prav tako tudi dnevnik Ladota Piščanca. Vinko Beličič objavlja pet poslovenjenih pesmi italijanskega pesnika Pascolija. In tudi sam opis kovanja Brune Pertot je skorajda lirčno zasnovan. Zato bi si bilo znova želeli več pripovednih, pa tudi znanstveno poljudnih sestavkov.

Zanimiva sta vsakokrat prispevek za žene in dekleta ter prispevek iz dnevnika mlade družine. Med drobne nasvete pa se je vrnilo spet nekaj jezikovnih ohlapnosti: maslo ni »cvrto«, lahko je nekaj na maslu ocvrto, samo maslo pa je lahko topljeno; krompir tudi nima »lupine«, ampak olupek. Čudno se sliši tudi izraz »strojček za kavos«.

Zato pa so sestavki Pavlea Merkuja o terskem narečju toliko zanimivejši. Zapolnjujejo strahotno praznino na področju slovarske dejavnosti, ki jo čutimo že od Pletersnika. P. Merku nam znova oživi izvirne izraze za nekatere rastline, npr. slanovrat namesto umetnega čitalniškega »zlatica« ali Mariene oči namesto umetne skovanke »spominčica«. Vendar bi morala biti ta izvirnost posebej omenjena. Ko so pred sto leti začeli sestavljati slovenske učbenike za botaniko in zoologijo, so jih sestavljali na podlagi nemških in drugih slovanskih učbenikov, tako da je prišlo do številnih skovank in tujk, zamenjavili pa so izvirne slovenske oznake, ki bi jih bilo treba zbrati med slovenskimi ljudmi. (Med najhujše primere te vrste spada npr. monstrum »planika« za očnico.)

Ivo Jevnikar prispeva še študijske prispevke iz sveta narodnih manjšin in v tem primeru ne gre več za »drobce«. Martin Jevnikar predstavlja novo pesniško zbirko »Bodi srčna kri« Venceslava Sejavca. In tudi novo francosko izdajo Jurčičevega romana »Jurij Kozjak«.

Čuk si je tokrat močno nabrusil kljun in opozarja na mnoge stvari, ki bi drugače ostale brez odmeva. Tudi ta številka Mladike je zanimiva. - ip

bolniških sester Japonk francoske Marijine misijonske družbe; tretje poslopje je zavetišče za otroke najbolj revnih družin z mnogimi otroki; četrto poslopje je pralnica, peto pa garaža, ki je tako zgrajena, da lahko nosi dvorano, ko bo dovolj dohodov-darov za gradnjo.

DELO V KLINIKI

Najbolj revni ljudje dobijo v naši kliniki-dispanzerju ne le zdravniško pomoč in pomoč v obliki zdravil, marveč tudi človeka vredno ravnanje. Najrevnejši so večinoma ljudje nekdanjih naselbin. Večino teh je država podrla za napeljavajo nove avtoceste, za nekdanje »manjvredneže« pa je pozidala posebne stanovanjske bloke nedaleč od naše postojanke.

Kljub novemu načinu življenja zdravniki in bolnišnice našega okraja nečesto sprejemajo takšnih bolnikov; zdravniki pravijo, da jim potem ubežijo normalni bolniki in normalni dohodki; bolnišnice pa tožijo, da pomeni sprejem takšnega bolnika sprejem dosmrtnega negovanja na njen račun.

(Drugič naprej)

VLADIMIR KOS DJ

(1)

Že sedemnajst let...

To je duhovni intervju med vsemi tistimi, ki bi me radi za nekaj trenutkov obiskali, pa ne morejo, in menoj, ki si bom vzel teh nekaj trenutkov sredi misijonarjske zaposlenosti. Takšna oblika intervjuja mi je še posebno pri sreči, ker mi ni treba hoditi po ozkih, vijugastih ulicah našega obrobnege tokijskega okraja s svojimi 600.000 prebivalci. Ker smo tako rekoč na koncu velenesta, prevozna sredstva tudi niso velikodušna na razpolago.

Pred sto leti je bil ta okraj del gozdno-kmetijskega predela severne tkim. Kanto ravnine. Gozdovi so izginili tako brutalno, da bi naš okraj lahko imenovali cementno puščavo. Tu in tam se cementa še zmeraj dotikajo polja in njive, a zdi se, da ne za dolgo; cene, nizke, nelepe hišice jih potiskajo h goram na obzorju. Tisti, ki v desetmilijonskem Tokiu kdaj govorijo o našem okraju s poudarkom na različnosti, ga opredeljujejo kot okraj revežev in včasih tudi kot rezidenčni okraj gangsterjev.

BOŽIČNA NASELBINA

Pred enaindvajsetimi leti je to postojanko ustanovil nemški jezuit F. Ks. Meyer. Prvo poslopje in prvo zemljišče okoli nje ga mu je podarila japonska zavarovalna družba Dai-ichi-seimei po svojem socialno čutečem predsedniku, poganu, a polnem občudovanja do socialno dinamičnih katoličanov (ki jih ni niti za en odstotek vseh Japoncev).

Nenavadno je to, da se je jezuit p. Meyer moral obvezati, da poslopja in zemljišča ne bo rabil v nesocialne namene... npr. za neposredno širjenje vere. Še danes ni križa na tej postojanki, da si eni izmed naših sobic prebiva sam evharistični Jezus, ki ga nič ne moti enaindvajset let stara pogodba.

Patru so od vsega začetka pomagali Amerikanci tokijskih vojaških oporišč, ki so tudi nadeli postojanki ime Christmas village, to je, Božična naselbina. Pred 21 leti je bil namreč ta del okraja prepleten z naselbinami pobiralcev cunj in papirja ter drugih koristnih odpadkov, in ustanovitev krščanske postojanke naj bi vnesla

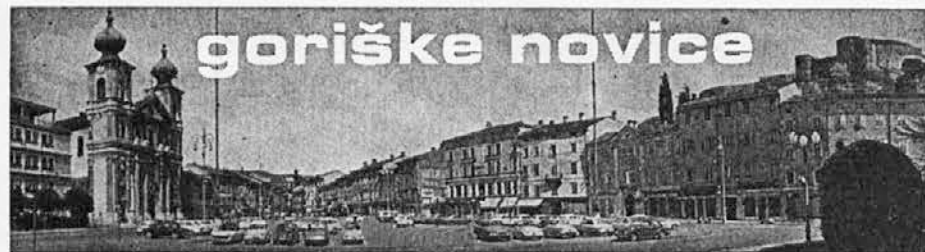
nekoliko božične resnice in božičnega srca v prepletene mreže zla.

SOSEDI

Kako je mogoče govoriti o naselbinah v mestnem okraju? Na zunaj ni bilo posebnih zemljiških meja med to in ono skupino hiš; zidovi so vse poenostavili in strehe so pokrivalo razliko. Nevidne meje in nevidne barikade so obstajale na ravni človeških odnosov. Ti pobiralci so živeli v blokih med seboj povezanih družin, ki jih je od ostalih, blizu ali daleč živečih družin in posameznikov ločilo to, kar tudi moderni japonski družbi dejansko pomeni manjvrednost, sumljivo drugačnost, naravno izločitev.

Pravim »dejansko« odnosno »čustveno«, ker japonska ustava ne pozna manjvrednih državljanov demokracije. Naj navedem nekaj vzrokov oznake socialne manjvrednosti, kolikor sem jih mogel odkriti na ozemlju, o katerem noče nihče govoriti.

Najprej gre tukaj za potomce nekdanjega suženjskega sloja med Japonci; še danes jih imenujemo Eta; baje so potomci prvotnih prebivalcev Japonske. Potem so

Nadškofov pastoralni obisk v kapucinski cerkvi

Goriški nadškof Cocolin nadaljuje svoje pastoralne obiske po mestnih župnijah. V tednu od 2. do 9. oktobra bo v kapucinski župniji. Zaključek bo v nedeljo 9. decembra, ko bo pri večerni maši ob 19. uri nagovoril in pozdravil tudi slovenske vernike. Slovenski verniki, zlasti tisti, ki obiskujejo kapucinsko cerkev Marije Vnebovzete, so v obilnem številu povabljeni k tej sv. maši.

Zanimivo predavanje o Slovincih v Argentini

Spet nas je obiskal g. Vinko Zaletel s Koroške. To pot je prišel s polno torbo diapozitivov, ki jih je naredil ob svojih treh obiskih slovenskih izseljencev v Argentini. Zadnjič je bil tam letošnje poletje.

Predavanje, ki ga je imel najprej v nedeljo 25. novembra v Katoliškem domu v Gorici, nato pa še isti večer v Standrežu in naslednji dan v Števerjanu, je bilo izredno zanimivo in poučno. G. Zaletel je hotel predvsem pokazati veliko kulturno dejavnost argentinskih Slovincov, ki so se v tej prostrani južnoameriški državi naselili od leta 1948 dalje. Videlo se je, da je sam prevzel od izredne podjetnosti naših ljudi, ki so si postavili cerkve, domove, zavetišča, organizirali šole, društva in rekreativne ustanove. Poudarjal je resnost naše mladine, gospodarsko podjetnost naših rojakov in njih uveljavitev v argentinskem javnem življenju. Bil je to en sam slavošpev našemu človeku v tujini z neprikrito žalostjo, da žal česa takega nimamo ne koroški ne primorski Slovenci v zamejstvu.

Poleg slik o življenju argentinskih Slovincov je pokazal še marsikaj drugih zanimivosti iz te dežele Južnega križa, ki je značilno ozvezdje dežel pod ekvatorjem. Buenos Aires, Pampa, Mendoza, Mar del Plata v Miramarom in Bariloche na jugozahodu države so bili kraji, ki jih je sam obiskal in kjer so ga povsod Slovenci nad vse pristrčno in gostoljubno sprejeli. Njegova predavanja so bila silno pomembna zlasti za mladi rod: približala so mu domovino staršev in ga utrdila v ljubezni do slovenskih izročil.

Čeprav je g. Zaletel to pot govoril dobri dve uri, je vse minilo dosti prehitro. In še je imel slike, ki bi jih rad pokazal. Casovna stiska mu je to preprečila. Vsi, ki smo se predavanja udeležili, smo bili predavatelju za lepi večer hvaležni. Kar smo videli in slišali, pa je bilo za nas istočasno spravevanje vesti in vzpodbuda za nadaljnje prosvetno in kulturno delo v našem okolju. - JK

S seje Združenja cerkvenih pevskih zborov

V ponedeljek 26. novembra je bila redna seja Združenja cerkvenih pevskih zborov - Gorica. Udeleženci so večji del seje posvetili Mali Cecilijanki, ki bo v soboto 8. decembra na praznik Brezmadežne in na kateri bo predvidoma nastopilo osem mladinskih pevskih zborov z Goriškega. Vsak bo zapel tri pesmi.

Je to eden največjih nastopov mladih pevskih moči na Goriškem, ki so zameetek poznejših odraslih zborov, ko zapustijo svoje otroštvo. Velja tu omeniti, da se je ta manifestacija razvila iz »akademije v čast Brezmadežne« in postala tako množična pevska revija.

Prisotni so tudi sestavili dokončni spored za vsakoletno božičnico v goriški stolnici, ki bo letos v nedeljo 30. decembra ob 15. uri. Novost letošnje božičnice bo v tem, da letos ne bo nastopil združen moški zbor. In to iz enostavnega razloga, da primanjkuje božičnih pesmi za moški zbor. Tudi ne moremo vsako leto ponavljati istih pesmi, čeprav se našim ljudem zdijo vedno lepe, kar tudi so. Morda bo to veljalo za spodbudo našim komponistom, da ustvarijo naj novega in zlasti izvedljivega za moške zasedbe.

Jazbine

Medtem ko imajo v Števerjanu zahvalnico drugo nedeljo v novembru, jo pa opravijo v ljubki cerkvi Marije Pomočnice na Jazbinah na zadnjo nedeljo v cerkvenem letu, ki je obenem nedelja Kristusa Kralja.

Lepo poznojesensko vreme je preteklo nedeljo mnogo pripomoglo, da je bila letošnja svečanost zelo dobro obiskana. Prišli so tudi tisti, ki so se iz Jazbin preselili v druge kraje. Med gosti je bil direktor neposrednih obdelovalcev zemlje Toso, Bo-

goslužje je popestril domači zbor, za katerega z vso zavzetostjo skrbi dirigent Zdravko Klanjšček, sam z Jazbin doma. Na koncu maše je bila zahvalna pesem, saj so tudi Jazbinci imeli dovolj razloga, da se Bogu zahvalijo za obilno vinsko leto, pa tudi za vse ostale poljske prideleke kakor tudi za druge prejete milosti naravnega in nadnaravnega reda.

Po maši so prišli na vrsto traktorji in druga motorna vozila, ki jih je blagoslovil domači župnik Anton Prinčič. Seveda ni manjkalo zakuske, kjer so z voza, ki je postal bogato obložena miza, vsi navzoči lahko bili deležni zaloga hrane in kozarca žlahtne briške kapljice.

Iz Slovenije

»Idrija in njeni spomeniki sakralne umetnosti«

Idrijski dekan Janez Filipič je zbral in priredil iz različnih virov pregled spomenikov idrijskega duhovnega in svetnega življenja, ki je bilo v zgodovini medsebojno tesno povezano. Knjigo je izdala idrijska župnija ob visokih idrijskih jubilejih: 200-letnice cerkve sv. Križa, 10-letnice nove farne cerkve, 300-letnice cerkve sv. Antona in 350-letnice cerkve Sv. Trojice.

Idrija, rudarsko in čipkarsko mesto, je verjetno nekaj povsem edinstvenega v slovenskem merilu. Edini slovenski rudnik živega srebra, tako pomemben za dohodke dežel in vladarjev vsa stoletja. Z dotokom rudarjev od drugod, njihov jezikom in navadami, se je tu ustvarila posebna idrijska kultura, oziroma omika, nad katero je sicer prevladal slovenski jezik in zavest, toda ta splet vplivov zasluži posebno sociološko in kulturno raziskavo, od besedišča do kuharske kulture, navad, življenja in čutenja idrijskega človeka.

Seveda ima tudi idrijska duhovnost oz. krščansko življenje svoje posebnosti, ki jih drugod na severnem Primorskem ne najdemo. Rudarsko življenje je bilo težko, delo v rudniku tudi nevarno. Koliko molitve za srečno vrnitev z dela množ, sinov, očetov je steklo skozi stoletja in izoblikovalo dušo ljudi pa tudi zunanjo podobo tega kraja, podobno, ki se odraža v cerkvah, kapelah in njih ureditvi. Koliko vidnih slovenskih ljudi se je tu rodilo, znani politik Dežman, graditelj smučarskih skakalnic Bloudek, pisatelj Feigel, ljubljanska škofa Vovk in Kavčič ter toliko drugih. Se več pomembnih slovenskih ljudi je tu službovalo.

Po napoleonskih vojnah je Idrija prišla

ZDRUŽENJE CERKVENIH PEVSKIH ZBOROV - GORICA
priredi na praznik Brezmadežne v soboto 8. decembra ob 16. uri
v Katoliškem domu v Gorici pevsko revijo

Mala Cecilijanka

(PESEM MLADIH)

Nastopijo mladinski zbori iz Sovodenj, Števerjana, Podgore, Plešivega, Rupe, Standreža, Doberdoba in »Kekec« iz Gorice.

Vabljeni vsi ljubitelji naše mladine!

pod Kranjsko, ter je ostala vse do prve svetovne vojne. Zatem pa je delila usodo ostale Primorske v času pod fašizmom in po drugi vojni. Danes je izkop živega srebra v rudniku ustavljen zaradi slabe prodaje.

Privlačnost Marijinih svetišč

Znano je, da zadnji čas vedno večje število bolnikov obišče vsako leto Marijina svetišča. Moderna prometna sredstva lajšajo njihovo potovanje. V Lurdu je prišlo letos 60.000 bolnikov in v Loreto okoli 30.000. V Rimu pa so zborovali upravitelji Marijinih svetišč. Zbrali so se predstavniki 1.500 Marijinih romarskih krajev, ki so raztreseni po vsej Italiji. Govorili so o temi, koliko krščanskega upanja najdejo bolniki na romanjih.

Širite „Katoliški glas“

Romanje »Katoliškega glasa« v letu 1980

Tudi prihodnje leto namerava naš list pripraviti za svoje naročnike, bralce in prijatelje romanje, ki bo gotovo naletelo na odobravanje in prijazen sprejem.

Cilj romanja je Lisieux v Franciji, kjer je pokopana sv. Terezija Deteta Jezusa. Pot bi vodila takole: Grenoble v Savoiji in ogled Velike kartuzije (Grande Chartreuse); grob sv. Bernardke v Neversu; dolina gradov ob reki Loire; mesto Orléans ali Tours, kjer je grob sv. Martina; Lisieux (postanek cel dan); Pariz; povratek skozi Zenevo (Svica) in skozi montblanski predor ter Dolino Aosta.

Potovanje bo trajalo od petka 25. julija do sobote 2. avgusta, torej devet dni. Vpisovanje na upravi Katoliškega glasa, Riva Piazzetta 18, Gorica, tel. 83177 oz. na poduredništvu v Trstu, g. Zorko, Vicolo delle Rose 7, tel. 414646. Če se prijavi dovolj udeležencev s Tržaškega, bodo imeli svoj avtobus z odhodom iz Trsta.

★

Slovensko ljudsko gledališče iz Celja bo gostovalo v Kulturnem domu v Trstu z igro Ivana Cankarja »Lepa Vida« sledeče dneve: v četrtek 22. nov. ob 20.30 red D in E; v petek 30. nov. ob 20.30 red A; v soboto 1. dec. ob 20.30 red B in F; v nedeljo 2. dec. ob 16. uri red C in G.

Ustanovljen je Škofijski pastoralni svet

Po večletnih pripravah je bil v nedeljo 25. novembra na praznik Kristusa Kralja ustanovljen goriški Škofijski pastoralni svet. Popoldne ob 15. uri so se v prostoru III. Zavoda sv. Družine v Gorici zbrali izvoljeni zastopniki pastoralnih področij (iz vsakega področja po trije), zastopniki katoliških organizacij, redovnikov in redovnic, katoliškega tiska, in še nekateri, ki so po svoji službi člani Škofijskega pastoralnega sveta; skupno bi moralo biti 56 oseb.

Svoje delo so pod predsedstvom g. nadškofa začeli z bogoslužno besedo v kapeli zavoda, nakar so šli v dvorano, kjer se je začel drugi del zborovanja. Že pri bogoslužni besedi je g. nadškof navedel nekaj primernih misli, ki jih je potem v dvorani še razvil. Med drugim je podčrtal, da sta v škofiji dve narodnostni skupnosti z enakimi pravicami in dolžnostmi, zato sta tudi oba jezika enakovredna in se jih bodo udeleženci smeli posluževati v svojih posegih. Nato je nakazal naloge in bistvo novega organa, ki noče biti le neka nova struktura, temveč je pomenljiv organ škofijskega občestva, organ, ki znači soudeležbo in soodgovornost vernikov pri pastoralnem delu v škofiji, to se pravi pri oznanjevanju evangelija in rasti v njem. Svoj poseg je g. nadškof zaključil s pozdravom v slovenskem jeziku.

Nadškofuemu pozdravu in navodilom je sledila predstavitev izvoljenih zastopnikov. Od 56 jih je bilo navzočih 46. Izmed Slovincov so bili prisotni vsi, in sicer: Koršič-Cotar Marilka iz Gorice, Pertot Gregor iz Nablazine in Mučič Karlo iz Tržiča kot izvoljeni zastopniki slovenskega področja. Msgr. Oskar Simčič kot škofov vikar, g. Marjan Komjanc kot dekan in predsednik slovenskega področja, Ber-

nard Spacapan kot zastopnik slovenskih skavtov in skavtinj ter g. K. Humar kot zastopnik slovenskega katoliškega tiska; potem še s. Valentina Rupnik kot ena izmed treh izvoljenih zastopnic redovnic v škofiji.

Po kratkem presledku so sledile volitve tajnika in izvršnega odbora, ki šteje 14 članov. Za tajnika je bil soglasno izvoljen Bruno Gabas iz Aiella, upokojen šolnik. Za člane izvršnega odbora pa so bili z večino glasov izvoljeni: Marilka Koršič (Gorica), Lucio Beltrame (Gorica), Giovanni Gobbo (Tržič), Marina Zamaro (Medea), Sergio Ferlan (Zagreb), Antonio Carbone (Strassoldo), Flaviano Facchinetti (Oglej), Paolo Zuccon (Tržič). Za duhovnike Renzo Boscarol, urednik Voce Isontina, za redovnice Annarita Riello (Gorica, Ancelle di Gesù), za redovnike Giovanni Favaro (Gorica, salezijanec).

Po razglasitvi izida volitev so navzoči sklenili, da bo prva seja Škofijskega pastoralnega sveta v nedeljo 25. januarja popoldne, izvršni odbor pa bo imel svojo sejo že prej.

G. nadškof Cocolin je vidno zadovoljen zaključil zborovanje z ugotovitvijo, da se sedaj začena nov čas za goriško škofijo, saj bodo k delu za dušno skrb vernikov pritegnjeni v odločilni meri tudi laiki. »Kajti res je, da ima zadnjo odgovornost v škofiji nadškof«, je dejal msgr. Cocolin, »toda ta v svojih odločitvah ne bo šel mimo sklepov Škofijskega pastoralnega sveta, še manj pa proti njim.«

Škofijski pastoralni svet gotovo ni čudodelna ustanova, ki bi v prihodnje rešila vse probleme našega dušnega pastirstva v škofiji, utegne pa postati učinkovito telo v pomoč nadškofu in celi goriški Cerkvi.

OBVESTILA

Seja Zveze slov. katol. prosvete bo v ponedeljek 3. decembra ob 20.30 v običajnih prostorih. Priporočamo točno udeležbo.

Sindikato slov. šole - tajništvo Gorica vabi svoje člane na 16. redni občni zbor, ki bo v petek 30. novembra ob 10.30 v prostorih učiteljskega »S. Gregorčič«, ul. Alviano 18. V skladu s pravilnikom je po preteku pol ure občni zbor sklepčen ne glede na število udeležencev.

Miklavževanje v Katol. domu v Gorici bo v sredo 5. decembra ob 15.30. Starši, ki želijo svoje otroke obdarovati, naj prinesejo darove pred začetkom igrice in jih izročijo pri družini Spacapan v Katoliškem domu.

Obrotniška sekcija slovenskega deželnega gospodarskega združenja v Gorici sklicuje občni zbor, ki bo 7. decembra 1979 ob 20. uri v gostilni Nanut, Tržaška cesta 118 (via Trieste). Vabljeni vsi obrtniki, člani in nečlani obrtniške sekcije.

Mesečna maša za edinstvo bo v Trstu (Marijin dom, ul. Risorta 3) v ponedeljek 3. decembra ob 17.30. Sledi razgovor ob diapozitivih. Vabi Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Na voljo je novi ekumenski zbornik »V edinstvo«.

Društvo slov. izobražencev v Trstu vabi na predavanje Alojza Rebule »Kdo si, človek?«, ki bo v ponedeljek 3. decembra ob 20.15 v društvenih prostorih v ulici Donizetti 3.

V Kulturnem domu v Trstu bo SSG uprizorilo v ponedeljek 3. decembra ob 15.30 mladinsko igro »Alinura«, v sredo 5. decembra ob 16. uri pa igro »Neznani Benečan«.

DAROVİ

Za Katoliški glas: Olga Milič, Repen 5.000; N. N., Trst 10.000; gostilničar iz Sovodenj 5.000 lir.

V počastitev spomina pok. Venčka Budina iz Mirna daruje družina Bratuž iz Gorice za Alojzijeve 30.000 lir.

Ob drugi obletnici smrti msgr. Rudija Klinca: sestra Lojzka za Zavod sv. Družine 10.000; L. in E. Devetak za cerkev sv. Ivana v Gorici 50.000 in Pepca Srebernik 10.000 lir.

Za cerkev sv. Ivana v Gorici: Viktorija Humar 50.000 lir.

Za cerkev v Dolu: Jože namesto cvetja na grob botra Štefana 20.000 lir.

Družini Čuk-Sosič: ob izgubi dragega Mitje za cerkev na Opčinah, za skupnost Družina Opčina, za Finžgarjev dom na Opčinah in za misijon p. Kosa po 100.000 lir, skupaj 400.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: Terezija Škerlavaj v spomin Marije Daneu in Andreja Škerlavaj 10.000; pok. Netka Glavina vd. Hrovatin po hvaležnih sinovih 150.000; Simič Bernarda 10.000; družina Petaros Vojko ob krstu sinčka Andreja 30.000; razni 690 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Angela Skilan v spomin na pok. Justa Vatta 5.000; ista v spomin na pok. Olgo Roncelli 5.000; Laura Parovel v spomin na pok. Olgo Roncelli 5.000; Emilij Čok v spomin na pok. Justa Vatta 10.000; Marija Godina in hči Pavla v isti spomin 10.000 lir.

Za skupnost Družina Opčine: N. N., Kontovel 10.000; župnijska skupnost Trebče ob mednarodnem Letu otroka 77.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Nanca, Vera in Zdravko Caharija namesto cvetja na grob dragemu Francu Cahariju 25.000 lir.

Za kapelo p. Leopolda pri Domju: N. N., Domjo 10.000; Mazzarino, Trst 15.000; N. N., Trst 10.000; N. N., Trst 10.000; N. N., Trst 5.000 lir.

Za cerkev v Ricmanjih: Olga Demark, Ricmanje ob obletnici smrti sestre 10.000.

Za Sv. goro: po namenu družine Breščak 10.000; N. N., Trst v spomin s. Abacije Kacin in s. Gonzage Kobentar 20.000 lir.

Za misijonarja Zabreta v Indiji: Misijonski krožek iz Rojana 100.000; župnik Marjan Zivic 20.000; Marijina družba, ul. Risorta 80.000; župnija Nabrežina 100.000; duhovnik N. N. 150.000; župnija Ricmanje 50.000 lir.

Za misijone: Alojzija Podgornik v spomin pok. moža Antona 50.000 lir.

Za lačne po svetu: Pina Taucer ob obletnici moževe smrti 10.000 lir.

Radio Trst A oddaja na srednjem valu 305,9 m ali 981 KHz in na ultrakratkih valovih s frekvenčno modulacijo od 96,1 Mhz do 103,9 Mhz. Glavne frekvence so: vzhodna Benečija 96,1, Gorica 98,3, Režija in Kanalska dolina 100,7, Videm 101,9; Trst 103,9.

Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19.; kratka poročila ob 11., 14.; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. uri sv. maša.

Casnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 8., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Spored od 2. do 8. decembra 1979

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Poslušali boste. 10.30 Oddaja o Benečiji. 11.00 Pregled slov. tiska v Italiji. 11.05 Mladinski oder: »Psiček v prepadu«. 11.30 Nabožna glasba. 12.15 Narodnostni trenutek Slovincov v Italiji. 14.10 Satirični kabaret. 15.00 Nedeljsko popoldne.

Ponedeljek: 8.10 Jutranji almanah. 9.45 Socialna problematika. 10.05 Koncert. 11.35 Zakonski tandemi. 12.00 Satirični kabaret (ponovitev). 12.50 Filmska glasba. 13.15 Seghizzi 1979. 14.10 Otroško okence: »Zdaj pa zapojmo!«. 14.30 V. Bartol: »Alamut«. 15.00 Glasbeni ping pong. 17.05 Koncert H. Berganta v goriški stolnici. 18.00 Kulturna kronika in kulturni prostor.

Torek: 8.10 Jutranji almanah. 9.05 »Tatvina«, kriminalka. 10.05 Koncert. 11.35 Vam še ugajajo? 12.00 Kulturni prostor, ponovitev. 14.10 Odraslim prepovedano! 15.00 Rezerzirano za... 16.00 Kulturne rubrike. 16.20 Lahka glasba. 17.05 Jugoslovanski skladatelji. 18.05 L. Anzengruber: »Župnik iz Kirchfelda«, radijska igra.

Sreda: 8.10 Jutranji almanah. 10.00 Koncert. 12.00 Pod Matajurjan. 12.30 Melodije od vsepovsod. 13.15 Naši zbori. 14.10 Otroško okence: »Odprimo knjigo pravljic«. 14.30 Roman »Temni cvet«. 15.00 Paleta orkestror. 15.35 Najnovejše plošče. 16.30 Jugotonov expres. 17.05 Mladi izvajalci. 17.25 Slavni pevci. 18.05 Kulturna kronika in slovenska književnost v Italiji. 18.30 Otroci praznujejo sv. Miklavža.

Četrtek: 8.10 Vprašanja sodobne družbe. 9.05 Jaka Štoka: »Mutasti muzikant«, burka. 10.05 Koncert. 11.35 Jugoslovanski pevci. 12.00 Mikrofon v razredu. 14.10 Otroško okence: »Tomi na obisku«. 14.30 Na goriškem valu. 15.00 Mladi pisci. 16.00 Poslušajmo film. 17.05 Skladbe z nabožno tematiko. 18.00 Kulturna kronika in kulturni prostor.

Petek: 8.10 Iz sveta folklorne in ljudskega izročila. 10.05 Koncert. 11.35 Domače popevke. 12.30 Pesmi brez besed. 13.15 Cecilijanka 1979. 14.10 Otroško okence: »Kje je napaka?«. 14.30 Roman »Temni cvet«. 15.00 Po končani univerzi. 15.35 Popularnih deset. 16.00 Mikrofon v razredu, ponovitev. 16.40 S pesmijo po svetu. 17.05 Mi in glasba. 18.00 Kulturna kronika in kulturni prostor. 18.30 Motivi iz revij.

Sobota: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Godalni orkestri. 11.05 Mladinski oder: »Botra«. 12.15 Oddaja o Režiji. 12.45 Marijine pesmi poje zbor »Consortium musicum« iz Ljubljane. 14.10 Otroško okence: »Iz zakladnice slovenske mladinske literature«. 14.30 Vse lepo, vaš Peter! 16.30 Poslušali boste. 17.00 Mi in glasba. 18.00 Potreti naših igralcev: Marinka Theuerschuh. 18.20 Zvijenje s pesmijo. 18.45 Vera in naš čas.

Za misijon p. Kosa: Terezija Škerlavaj, Opčine v spomin Mitkota in arh. Pija Ulian 10.000 lir.

ZAHVALA

Prisrčno se zahvaljujemo vsem, ki so z nami sočustvovali in spremili na zadnji poti našega ljubega in nepozabnega

Josipa Milič

Posebna zahvala vsem darovalcem cvetja, g. župniku in dr. Stoki za poslovilne besede.

Repnič, 26. novembra 1979

Zena Olga, sinova Mario in Pepi z družinama, brat in sestra

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 100 lir, osmrtnice 150 lir, k temu dodati 14% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo